

POSTANOWIENIE

30 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

na posiedzeniu niejawnym 30 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa M.W.
przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M.W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 8 marca 2021 r., I AGa 28/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od M.W. na rzecz M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 czerwca 2019 r., IX Gc 1101/16 Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od pozwanej M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. na rzecz powódki M.W. kwotę 289 050 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty (pkt 1); kosztami postępowania obciążył pozwaną i z tego tytułu zasądził od niej na rzecz powódki kwotę 38 283 zł (pkt 2) oraz nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4040,74 zł tytułem części kosztów opinii biegłego (pkt 3).

Apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji wniósł pozwany.

Wyrokiem z 8 marca 2021 r. Sąd Apelacyjny w w Poznaniu., I AGa 28/20 zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że w punkcie 1 powództwo oddalił (pkt I.a.), w punkcie 2 zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 14 400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt I.b.) oraz w punkcie 3 nakazał ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4040,74 zł tytułem części kosztów opinii biegłego (pkt I.c.). Ponadto zasądzono od powódki na rzecz pozwanego kwotę 22 553 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powódka wniosła skargę kasacyjną, wskazując na potrzebę wykładni przepisów art. 560 § 1 pkt. i 4 k.c. (tak we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania), art. 556 k.c., i art. 558 § 2 k.c. - budzących poważne wątpliwości oraz z uwagi na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Skarżący uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że problemy z wykładnią przepisów prawa, sprowadzają się do kwestii analizy i oceny zakwalifikowania poczynionych i wyartykułowanych wobec przedmiotu sprzedaży nieprawidłowości jako wad fizycznych, możliwości oceny poszczególnych wad, z uwzględnieniem charakteru działalności kupującego, jak również zachowania pozwanego w kontekście możliwości zakwalifikowania zachowania pozwanego w kategoriach podstępu i dalej, skuteczności poczynionego przez strony zapisu o wyłączeniu odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady rzeczy fizycznej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżącego obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych

orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie ilości przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Natomiast przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa podlegał różnej odmiennie wykładni (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2022 r., I CSK 2196/22).

Wprawdzie skarżący wskazał przepisy, które jego zdaniem winny zostać poddane wykładni Sądu Najwyższego, to jednak nie przedstawił argumentacji, która wyjaśniającej ich rozbieżną ocenę prawną. Nie przedstawiono również możliwych wariantów interpretacyjnych. Skarżący nie wyjaśnił również, która wykładnia przepisów w jego ocenie byłaby prawidłowa i dlaczego. Wymagań tych z całą pewnością nie spełniają lakoniczne stwierdzenia zawarte we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w tym o „możliwości odmiennych interpretacji własnych i ważkich problemów z właściwą wykładnią przepisów prawa materialnego”.

Podobnie skarżący nie wyjaśnił na czym miałyby polegać oczywista zasadność skargi kasacyjnej, poprzestając jedynie na stwierdzeniu, że przyjęcie

do rozpoznania skargi kasacyjnej wydaje się uzasadnione faktem oczywistej jej zasadności i konieczności. Z tak ogólnych uwag skargi kasacyjnej nie sposób wywnioskować, w czym skarżący upatruje oczywistej zasadności skargi. Tymczasem podejmując decyzję o przyjęciu sprawy do rozpoznania Sąd Najwyższy nie dokonuje analizy podstaw kasacyjnych i nie poszukuje w nich argumentów dla „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej”. Zarzuty podniesione w ramach podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) stanowią odrębną część skargi kasacyjnej i nie podlegają rozpoznaniu na etapie przedsądu. Oznacza to, że nie zastępują podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia. Odnosi się to również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący we wniosku powinien więc samodzielnie (odrębnie od podstaw kasacyjnych) wskazać i wykazać naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skargą kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania jako oczywiście uzasadniona.” (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 17 listopada 2021 r., II PSK 174/21; z 4 lutego 2014 r. II UK 458/13; z 23 marca 2022 r., I PSK 221/21; z 31 sierpnia 2022 r., I CSK 3436/22; z 3 marca 2023 r., I CSK 2765/22).

Przytoczona przez skarżącego argumentacja jest również wewnętrznie sprzeczna, bowiem w przypadku istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, naruszenie wymagających wyjaśnień przepisów nie może być oczywiste.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[K.O.]

r.g.

